

ZĂPADĂ MIEILOR

De cu seară, Omul de zăpadă se pregăti să-și ia rămas-bun de la copii. Se jucaseră împreună toată iarna, dar câteva zile de moină și o boare primăvărată îi vesteau că a sosit timpul să-și facă bagajele. De fapt, aproape că nu mai avea ce împacheta: doi-trei nasturi de cărbune, o rămășiță de măturoi și morcovul ce îi slujise drept nas. Pălăria – o oală smălțuită – avea de gând să o păstreze pe creștet.

Spre dimineață însă se trezi learcă de sudoare. Bătea un vânticel dinspre miazăzi, iar Omul de zăpadă simțea că se topește de căldură și că, dacă mai întârzie măcar un ceas, odată cu primele raze de soare se va prăpădi cu totul. Așa încât, fără să mai stea pe gânduri, apucă unul din tăciunii ce-i încheiau vesta și scrise pe primul gard, întocmai cum văzuse că fac și unii copii: „Prietenii, mă găsiți la Polul Nord. Adio.“

Făcu apoi o săgeată, arătând nordul, și porni agățându-se de pulpana unui nor.

La pol erau zăpezi albe, nesfârșite sloiuri albe de gheață și, bineînțeles, urși albi. Dar nu erau copii... Niciunul. Și Omului de zăpadă i se făcu dor de ei. Așa se face că ori de câte ori vedea un nor venind din miazăzi, îl întreba:

— Ce fac copiii de pe strada mea? Ce vești mi-aduci de la ei?

Într-una din zile un nor îi răspunse:

— I-am văzut chiar ieri. Zburdau într-o grădiniță printre straturile de flori.

- Flori? Ce sunt acelea? N-am văzut niciodată, spuse nedumerit Omul de zăpadă.
 - Niște bulgărași de zăpadă, roșii, galbeni, trandafirii...
 - Și copiii se bat cu bulgări colorați?
 - Defel. Nici nu-i ating.
 - Atunci? întrebă uimit Omul de zăpadă, care văzuse atâtea bătălii cu bulgări necolorați.
 - Se plimbă prin parcul în care a răsărit iarba.
 - Ce e aceea iarbă?
 - E ca un covor de zăpadă verde și moale.
 - Înțeleg: fac din ea oameni de zăpadă verzi. Interesant.
 - Nu-i așa cum îți închipui. Copiii nici nu ating iarba.
- Omul de zăpadă rămânea tot mai nedumerit. Știa că cea mai mare plăcere a copiilor este să zburde prin zăpadă. Și acum să nu se atingă de ea, măcar că era o zăpadă moale și colorată?
- Și ce mai fac copiii?
 - Se joacă în nisip.
 - Ce e nisipul?
 - O pulbere caldă ca o zăpadă de aur.
 - Aha, înțeleg. Își pun zăpada aceea aurie și călduță după gulerul paltoanelor, nu-i așa?
 - Nu, copiii nu mai poartă paltoane.
 - Cum așa? Acum când au atâta zăpadă de jur împrejur: roșie, galbenă, trandafirie, verde, aurie, ca o ninsoare dintr-un curcubeu?...

Dar norul nu-l mai auzea. Fumega din ce în ce mai depărtat... Omul de zăpadă nu pricepu nimic și, pentru a lămuri totul, hotărî să plece cu prima ocazie înapoi. Ardea de nerăbdare să vadă și el zăpezile acelea colorate și mai ales pe copiii care nu se băteau cu asemenea zăpezi... „Așa ceva merită să fie văzut“, își zicea întruna.

Așteptă un vânt mai zdravăn și, când acesta trecu șuierând pe lângă sloiul lui de gheață, Omul de zăpadă i se urcă în spinare.

Ajuns la locurile știute, își dădu seama că norul nu mințise.

De sus, orașul părea troienit de zăpezi ciudate, verzi, galbene, roșii, mai strălucitoare decât toate zăpezile. Copiii alergau de ici, colo, dar nu se atingeau de ele... Erau atât de gingașe!

— Foarte bine fac, se bucură Omul de zăpadă. Dacă le e dor de o bătaie cu bulgări de zăpadă, iată, scutur veșmântul meu și-l aștern la picioarele lor, ușor ca o blăniță albă de miel.

Rugă vântul să-l ajute și, dintr-odată, în tot orașul răsună bucuria.

— Zăpada mieilor! Zăpada mieilor! Copiii alergau să prindă ultimii fulgi de zăpadă din acel an.

Și niciunul dintre ei nu bănuia că era ultima joacă din anul acela pe care le-o dăruia Omul lor de zăpadă.

Când peste vreo oră zăpada se topi, pe gardul de lângă grădiniță, din toate cuvintele scrise de Omul de zăpadă la plecare, mai rămăsese doar ultimul cuvânt: ...„Adio“...

PUIUL DE GIRAFĂ

De cum se născuse, în luminișul din marginea junglei, puiul de girafă își roti privirea de jur împrejur. De după tufișul unde se afla, nu se vedea mare lucru, dar se auzeau niște pași greoi și foșnet de frunziș, așa încât își lungi puținel gâtul. Cam cu un metru. Oho, acum era altceva, acum vedea totul până la marginea luminișului. De acolo venea zgomotul. Era un elefant.

— Ce faci acolo? întrebă puiul de girafă.

— Fac un drum. Un drum nou.

— Ce bine, se bucură puiul de girafă, te ajut și eu, adăugă el, dar elefantul își văzu de treburi ca și cum nu l-ar fi auzit.

Mult mai târziu, după ce doborî vreo trei copaci și îi rupse cu trompa ca pe niște bețe de chibrit, își șterse nădușeala de pe frunte și răspunse gâfâind:

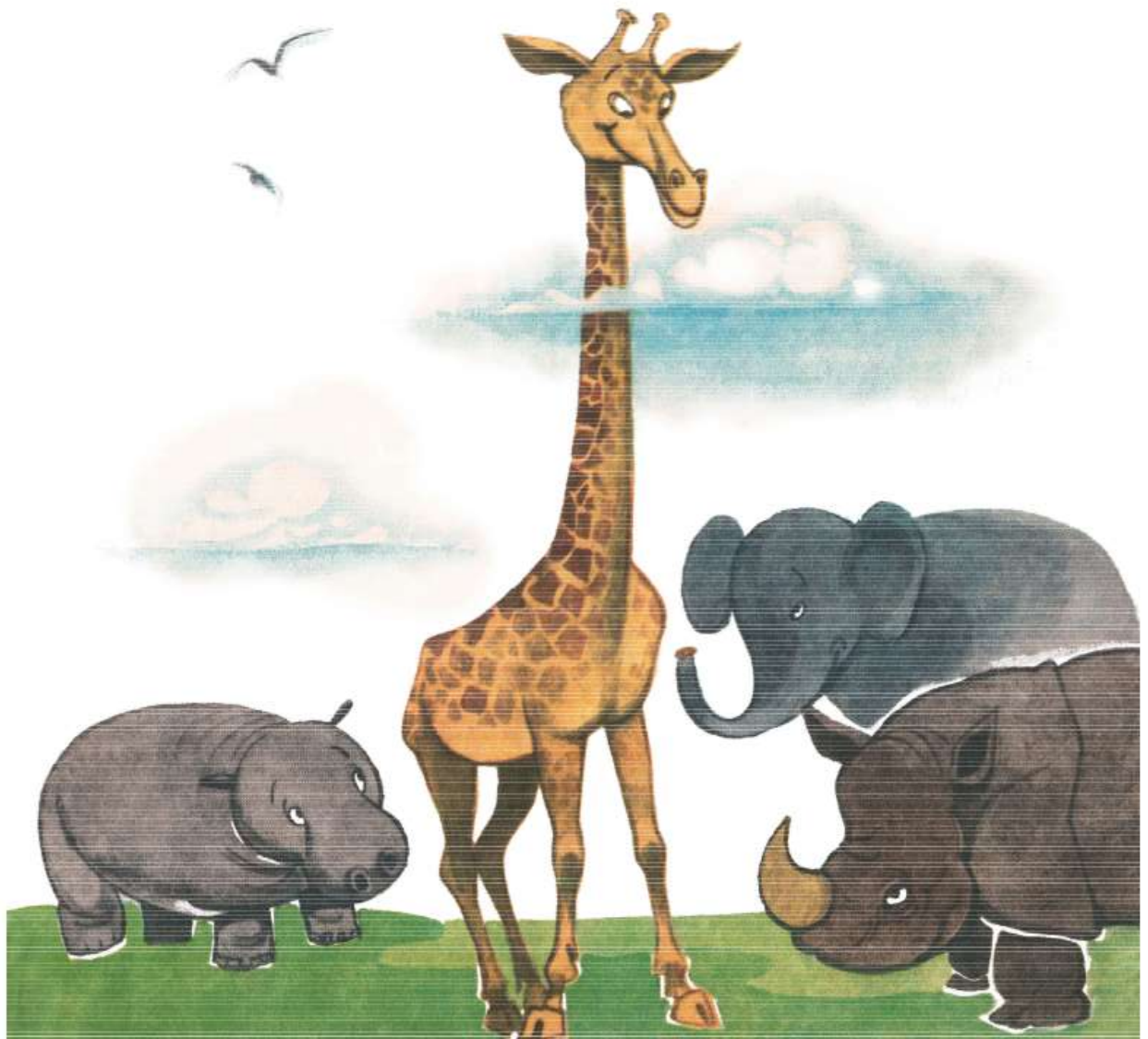
— Asta e o treabă prea grea pentru tine. Tu n-ai să faci drumuri niciodată.

Și plecă.

Rămas singur, puiul de girafă se întristă oleacă, dar, nu peste mult, un alt zgomot îi atrase atenția. Venea de dincolo de ierburile înalte ce înconjurau luminișul. Își lungi gâtul încă cu un metru și atunci dădu cu ochii de hipopotam.

— Ei, ce faci acolo dumneata?

— Un bazin, răspunse hipopotamul. Un bazin cu apă dulce. Cine vrea înotă, cine e însetat bea apă, cine are chef se joacă cu corăbioare, ține loc și de oglindă.

— Te ajut și eu, se avântă puiul de girafă, dar hipopotamul se cufundase în apă și abia într-un târziu când ieși la suprafață, înecat în mocirlă, bolborosi:

— Asta nu e pentru tine... E greu, mult prea greu.

Descumpănit și jignit, puiul de girafă își lungi atunci și mai mult gâtul. Acum gâtul parcă îi semăna cu un burlan, iar el vedea totul peste pădurice, departe, până acolo unde, ca un zid, se înălța pădurea cea mare. Vorbi cu o zebură care pretindea că lucrează pijamale, apoi cu rinocerul care, cu cornul său, ara, brazdă după brazdă. Zări și o gazelă ce îi spuse din goană că ea duce poșta, și iată se făcea seară și nimeni nu avea timp pentru puiul de girafă, și nimeni nu avea nevoie de ajutorul lui. Nici antilopele, nici maimuțele, nici măcar furnicile. Și puiul era trist, din ce în ce mai trist. Avea acum un gât lung și subțire, cu cornițele ca o antenă de televizor, și își rotea umilit privirea în toate părțile.

Atunci îl zări pe tigrul. Se furișa în salturi, prin iarbă, dinspre pădure, se pitea și se târa pe brânci și în ochii lui se citeau limpede gândurile rele. Puiul de girafă fu atât de înfricoșat, încât nici nu-l mai întrebă ce face și dacă îl poate ajuta, ci începu să țipe:

— Fugiți! Ascundeți-vă repede, vine tigrul!

Într-o clipită, toate animalele mici se ascuseră. Numai elefantul, hipopotamul și rinocerul, care nu se tem de tigrul, veniră în jurul puiului de girafă ce tremura din toate mădularele și încercară să-l sărute pe frunte. Dar nu izbutiră și îi spuseră:

— Vezi? Tu așa o să ne ajuți de acum încolo. Noi muncim fiecare în felul nostru, iar tu să fii paznicul poieniței... Bine? Când îi vezi pe tigrul, pe leu sau pe șarpele boa, să strigi: „Fugiți!“ Bine?

— Da, vru să zică puiul de girafă, dar de atâta bucurie că își găsisese rostul, cuvântul i se rătăci în gâtul său lung și, până să-i vină pe limbă, se prefăcu în – mulțumesc.

— Rămâi aici și ne vei fi de ajutor. De acord?

— Vă mulțumesc, vru să spună puiul de girafă, dar din nou cuvintele se pierdură de-a lungul gâtului care acum avea vreo patru metri și se auzi de-abia șoptit, catifelat și sfios un singur cuvânt:

— Da.

